

Ἐπί τῃ 25ετίᾳ ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως
τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος
Φιλοθέου Ζερβάκου
(†1980)

Κείμενον ζ'

Τελεία πνευματικὴ πληροφορία:

**«Θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ ἀποβάλῃ ἡ Ἑλλαδικὴ
Ἐκκλησία τὸ Παπικὸν Νέον Ἑορτολόγιον»**

Α'.

[1968]

«...Ταῦτα βλέπων καὶ λυπούμενος διὰ τὴν ἀξιοθρήνητον ταύτην κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν πολλὴν ἀνομίαν καὶ ἀντιλογία, ἦν εἶδον ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ πύλισθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν Κορυφὴν τοῦ ὄρους Προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τὸν πάνσεπτον Ναὸν τῶν Ἁγίων Πάντων [κατὰ τὴν ὁμώνυμον Κυριακὴν τοῦ 1968], διὰ νὰ παρακαλέσω τὸν πανάγαθον Θεὸν καὶ φιλανθρωπότατον Οὐράνιον Πατέρα νὰ σώσῃ καὶ ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς φοβεραῆς καταγίδος, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ ὄλεθρον καὶ ἀφανισμόν...

Ἐπικαμφθεὶς ταῖς ἱκεσίαις τῆς Παναχράντου Μητροῦς Αὐτοῦ, τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ καὶ πιστῶν δούλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τῶν συγκροτούντων τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν, ἀπεκάλυψεν ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἐλαχίστῳ καὶ εὐτελεστάτῳ τὸ θέλημα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ τὸ κρύψω, ἀλλὰ νὰ τὸ φανερώσω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ

πρῶτον εἰς τὴν Ὑμετέραν Σεβαστὴν Ἁγίαν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ δι' Ὑμῶν εἰς τοὺς λοιποὺς Σεβαστοὺς Ἀρχιερεῖς, Ἐπισκόπους καὶ Ποιμένας, οὓς ὁ Κύριος κατέστησε, φροντίζειν, ποιμαίνειν καὶ φυλάττειν τὰ λογικὰ Αὐτοῦ πρόβατα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τὸ Αἷμα Αὐτοῦ τὸ τίμιον ἐξέχεεν...

Θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ ἀποβάλῃ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία τὸ Παπικὸν Νέον Ἐορτολόγιον, τὸ ὁποῖον εἰσέγαγεν ἀντικανονικῶς, αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης Μελετίος Μεταξάκης¹ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Παλαιόν, διότι εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ καταφρονῶμεν 318 Θεοφόρους Ἁγίους Πατέρας σημειοφόρους, θαυματουργούς, θεοσόφους, οἱ ὁποῖοι ἐθέσπισαν τὴν Ἐορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ ὤρισαν νὰ μένῃ ἀσάλευτος, καὶ τὴν ὁποίαν Παράδοσιν ἐκύρωσαν ἕξ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἅπασαι αἱ Τοπικαὶ παλαιαὶ καὶ νέαι ἐπὶ 1.600 περίπου ἔτη, ἐφύλαξαν μυριάδες Ἁγίων καὶ δισεκατομμύρια πιστῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ὄχι νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν παράδοσιν τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα, τοῦ πάσας τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατρικὰς Παραδόσεις καταργήσαντος καὶ κηρύξαντος ἑαυτὸν ἀλάθητον, καὶ ἐνὸς ἀλλοτριοεπισκόπου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, μασόνου², τοῦ μὴ εἰσελθόντος διὰ τῆς θύρας, ἀλλ' ἀλλαχόθεν, διὰ τῆς πολιτικῆς, εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων. “Ὁ δὲ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ἀλλ' ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστής... ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύγονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασιν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνὴν” (Ἰωάν. ι' 1-5)...

Ἐπευχαριστῶ τὸν Πανυπεράγαθον Θεὸν καὶ Πατέρα τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ὅτι ἤξιώσεν ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον καὶ ἔσχατον ἐν τοῖς δούλοις Του νὰ ἀναγγείλω τῇ Σεβαστῇ μοι καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, καὶ δι' Αὐτῆς πᾶσι τοῖς Ἀρχιερεῦσι τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ θέλημα Αὐτοῦ τὸ ἀγαθόν, τὸ ἅγιον, τὸ τέλειον καὶ σωτήριο· ἡ δὲ φύλαξις καὶ τήρησις τοῦ ὁποίου θὰ φυγαδεύσῃ μακρὰν τὴν διαίρεσιν, τὰ σχίσματα, τὰς φιλονικίας, τὰ σκάνδαλα, τὰς ἐχθρας, τὰς διχονοίας, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν θυμὸν, τὰς ἀκα-

Ὁ Ὁσιώτατος Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος εἰς τὸ Ἑσυχαστήριον τῶν Ἁγίων Πάντων, τὴν 7.7.1969.

ταστασίας, τὰς θλίψεις, καὶ ἀντ' αὐτῶν θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην, τὴν ἀγάπην, τὴν χαράν, τὴν ἔνωσιν. Θὰ χαροποιήσῃ τὸν Φιλανθρωπότατον Θεὸν καὶ Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, τὴν εὐσπλαγχνικωτάτην Παναγίαν Μητέρα Αὐτοῦ, πάσας τὰς Ἀγγελικὰς Δυνάμεις, πάντας τοὺς Ἁγίους καὶ πάντας τοὺς ἐκλεκτοὺς δούλους Αὐτοῦ καὶ καλοὺς στρατιώτας, τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῇ ἐπιγεῖῳ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τοιουτοτρόπως, πάλιν ἡ Ἐκκλησία θὰ γίνῃ Μία, ὡς ἦτο πρὸ 50ετίας. Μία, μὲ μίαν Πίστιν, μὲ ἓν Βάπτισμα, μὲ ἓν Ἡμερολόγιον, οὐχὶ μὲ δύο, διότι ἡ τῶν νεοημερολογιτῶν Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ δύο, Παλαιὸν καὶ Νέον. Μὲ τὸ Παλαιὸν ἐορτάζει τὰς κινητὰς Ἑορτὰς καὶ μὲ τὸ Νέον τὰς ἀκινήτους. Παραδέχεται, δηλαδή, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθῃ, ἐτάφῃ, ἀνέστη, ἀνελήφθῃ μὲ τὸ Παλαιόν, καὶ ἐγεννήθῃ, περιετμήθῃ, ἐβαπτίσθῃ καὶ μετεμορφώθῃ μὲ τὸ Νέον. Ὅποια ἀταξία!

Ὅταν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποβάλλῃ τὸ παρανόμως εἰσαχθὲν Παπικὸν Νέον Ἡμερολόγιον καὶ νομίμως ἐπαναφέρῃ τὸ Παλαιόν, ὅλαι αἱ ἀταξίαι θὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τοὺς νεοημερολογίτας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐνίους παλαιοημερολογίτας, οἱ ὅποιοι ἐκ φανατισμοῦ καὶ ἐκ ζήλου οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἐξετράπησαν εἰς ἀκρότητας καὶ διηρέθησαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ καινοτόμου πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη¹. Ὅλα, λέγω, θὰ ἐκλείψουν καὶ ὅλοι, παλαιοημερολογίται καὶ νεοημερολογίται ἠνωμένοι θὰ λέγωνται Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι...

Ἐν περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Πολιτεία παρεμβάλλει κώλυμα διὰ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἡ Πολιτεία δύναται διὰ τὰς μετὰ τῶν ξένων Ἐθνῶν συναλλαγὰς, ἐμπόρια, ἀλληλογραφίας, νὰ ἔχῃ ἐν χρήσει τὸ Νέον. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐν χρήσει διὰ τὸ Πασχάλιον καὶ Ἑορτολόγιον τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέδωκαν οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες, οἱ τὴν Α' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συγκροτήσαντες, καὶ τὸ ὁποῖον ἅπασαι αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι ἐπεκύρωσαν καὶ ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐπὶ 1.600 περίπου ἔτη ἐφύλαξαν.

Ὡς ἡμέρα κατάλληλος διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν θεωρῶ τὴν ἐβδόμην μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακὴν, Ἑορτὴν τῶν 318 Θεοφόρων

Πατέρων τῶν τὴν Α΄ Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συγκροτησάντων, παρὰ τῶν ὁποίων παρελάβομεν καὶ ἐδιδάχθημεν τὴν Ὁρθόδοξον ἀληθινὴν Πίστιν, Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ἁγίον Βάπτισμα καὶ ἐν Ἡμερολόγιον, τὸ Παλαιόν.

Αὕτη ἡ ἀγία ἡμέρα, ἐὰν θελήσῃ ἡ Σεβαστὴ καὶ Ἁγία Ἱερὰ Σύνοδος, νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον, πρέπει νὰ ἐορτασθῆ ὡς ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὴν Ἀναστήλωσιν τῶν σεπτῶν ἱερῶν ἀγίων Εἰκόνων.

Θὰ χαρῆ ἅπανα ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία. Ἄπανα ἡ ἐν Οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, Προφῆται, Ἀπόστολοι, Διδάσκαλοι, Μάρτυρες, Ὁμολογηταί, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ θεηγόροι ὀπλῖται, οἱ ἀστέρες οἱ πολύφωτοι τοῦ νοπτοῦ στερεώματος, τὰ μυρίνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου, σὺν τούτοις δὲ οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες, Νικαίας τὸ καύχημα, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα. Θὰ χαροῦν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, θὰ χαρῆ ἡ πανύμνητος καὶ ὑπερένδοξος καὶ ἀληθῶς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Θὰ χαρῆ αὐτὴ Αὕτη ἡ Ἁγία Τριάς, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ὁποίαν οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, θεῖω καὶ Ἁγίω Πνεύματι φωτισθέντες ἐδίδαξαν ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς καὶ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, πιστεύειν, τιμᾶν, εὐλογεῖν, εὐχαριστεῖν, προσκυνεῖν, ὑμνεῖν καὶ λατρεύειν...

Εὐελπιστῶν, ὅτι ἡ Σεβαστὴ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ θὰ φέρῃ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαράν,

Διατελῶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
Ὁ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Λογγοβάρδας Καθηγούμενος
† Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος»³.

Β΄.

Ἐν Πάρῳ

τῇ 6/19ῃ Ἰουνίου 1968

«Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα ἀπ' ἀρχῆς νὰ διαμαρτύρωμαι εἰς Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Βασιλεῖς, Πρωθυπουργούς, καὶ νὰ λέγω καὶ νὰ γράφω ὅτι, ἐπειδὴ κακῶς ἐγένετο ἡ εἰσαγωγή εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκ-

κλησίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἐορτολογίου, διότι καταργεῖ ἐνίστε καὶ Νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἔφερεν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἔσχισεν Αὐτήν, κατεδικάσθη δις ὑπὸ Ὁρθόδοξων Ἁγίων Συνόδων, δέον νὰ ἐκβληθῆ καὶ νὰ εἰσαχθῆ τὸ Παλαιόν, τὸ Ὁρθόδοξον. Ἄλλ' αἱ διαμαρτυρίαι μου ἐγένοντο εἰς ὧτα κωφῶν.

Ἦναγκάσθην τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν [Ἰούνιος 1968], ὅτε ἀνῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν κορυφὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ [καὶ ἐγονυπέτησα] ἔμπροσθεν τῆς πανσέπτου εἰκόνοσ ἀυτῶν, μετὰ δακρύων ἐζήτησα παρ' αὐτῶν, νά μοι ἀποκαλύψουν, ποῖον Ἐορτολόγιον ὀφείλω κάγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ οἱ ἀδελφοί μου τὰ πνευματικά μου τέκνα, καὶ πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀκολουθῶμεν...

Πρὶν ἔτι τελειώσω τὴν οἰκτρὰν ταπεινήν μου δέσιν, ἤκουσα φωνῆς ἔνδοθεν μοι λεγούσης, **τὸ Παλαιὸν Ἐορτολόγιον νὰ ἀκολουθήσετε**, τὸ ὁποῖον σᾶς παρέδωκαν οἱ τὰς Ἐπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους συγκροτήσαντες καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν στηρίζαντες θεοφόροι Πατέρες, καὶ οὐχὶ τὸ Νέον τῶν Παπῶν τῆς Δύσεως, τῶν τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν σχισάντων καὶ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς Παραδόσεις καταφρονησάντων.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Πάντων, εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῆς Πάρου (ὑψόμετρον 700 μ.). Ἐκτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1930, τῇ φρονιδί τοῦ Ὁσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας, ὡς καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων. Ἦτο τὸ Ἑσχαστῆριον τοῦ Γέροντος.

Τοιαύτην συγκίνησιν, τοιαύτην χαρὰν, τοιαύτην ἐλπίδα, τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ μεγαλοψυχίαν ἠσθάνθην τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἷαν σπανίας στιγμὰς ἠσθάνθην εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐν ὥρᾳ προσευχῆς. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐσπέραν τῶν Ἁγίων Πάντων, τὸ Παπικὸν Ἐορτολόγιον, ... ὡς ξένον καὶ ἀλλότριον καὶ ὡς ἀντικανονικῶς, κακῶς καὶ παρανόμως εἰσαχθέν, οὐδέποτε ἐδέχθην...

Ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμὴν ἀστραπιαίως ᾤχετο (ἔχει φύγει, ἐκλείπει) ἐκ τοῦ νοός μου, τῆς διανοίας, τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας μου, τὸ Νέον Ἑορτολόγιον καὶ ἀκολουθῶ τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον, τὸ Παλαιόν, ἐν ᾧ ἐγεννήθην, ἐβαπτίσθην, νύξήθην, γέγονα ἀνὴρ, πρεσβύτης... καὶ θὰ τελευτήσω, εὐχαριστῶν, ὑμνῶν, δοξάζων, εὐλογῶν τὸν παντοδύναμον Θεόν, Ὅστις οὐκ ἀφῆκέ με πεσεῖν εἰς πλάνην, ἢ ἐκκλίνειν ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ, ἀλλὰ τὴν μέσπν καὶ βασιλικὴν καὶ τὴν τῆς μετανοίας καὶ τῶν θείων Πατέρων ὁδόν»⁴.

Γ'.

[1968]

«Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην [Κυριακὴ Ἀγίων Πάντων 1968] ἀκολουθῶ τὸ Πατροπαράδοτον καὶ θὰ τὸ ἀκολουθῶ ἄχρι θανάτου. Δὲν πιστεύω, οὔτε ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ σώσῃ μόνον τὸ Ἑορτολόγιον, ἐὰν δὲν ἔχω καὶ ἔργα καλά. Ἀλλὰ καὶ πιστεύω ὅτι, ὅστις καταφρονεῖ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς Παραδόσεις, δὲν ἐξαιρεῖται, οὔτε ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ ἀναθέματα, ποὺ ὀρίζουν οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς εἶναι ἐλεύθεροι, νὰ ἀκολουθήσουν ὅποιον θέλουν, δὲν τοὺς βιάζω, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης δὲν δύναται νὰ μὲ βιάσῃ. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς συνειδήσεως δὲν πρέπει νὰ βιάζῃ τίς τινα. Ὅποιος δὲ μὲ βιάσῃ, δὲν θὰ τὸν ἀκούσω, θὰ προτιμήσω ἀκόμη καὶ θάνατον. Διὰ νὰ μὴ συγκρίζω τοὺς ἀδελφούς καὶ ἐκεῖνοι ἐμέ, ἐπειδὴ δοῦλον Θεοῦ οὐ δεῖ μάχεσθαι, καὶ ἐπειδὴ ἔχω πάθει ἐξ ὑπερκοπώσεως, πρόσθες καὶ γήρατος, ἔχω δὲ ἀνάγκην ἀπολύτου ἀναπαύσεως, θὰ ἀνέλθω εἰς τὸ Ἡσυχαστήριόν μου τοὺς Ἁγίους Πάντας καὶ τὸν Προφήτην Ἡλίαν, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγας ἡμέρας καὶ παραδώσω τὸ πνεῦμά μου...

Ὁ πρὸ ὀλίγου μεταστὰς αἰμίμηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος [Β', Χατζησταύρου, † 1968] πολλακίς μοι εἶχεν εἶπει, ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένος, ἐὰν δὲν θὰ ἐπαναφέρω τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον. Τὴν προπαραμονὴν τῆς 21ης Ἀπριλίου [1967] τῆς ἐπαναστάσεως, ὅταν τὸν ἐπεσκέφθην, χαριέντως μοι εἶπεν: «Χρυσόστομος εἰσπάγαγε τὸ Νέον Ἑορτολόγιον, Χρυσόστομος θὰ

τὸ ἐκβάλλῃ». Ἀλλὰ τὴν μεθεπομένην τὸν ἐξέβαλον ἀκουσίως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀπέθανε, μὴ προφθάσας [ἵνα πραγματοποιήσει τὸ ποθούμενον]»⁵.

Ὁ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Λογγοβάρδας Καθηγούμενος
† Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος

1. Διὰ τοῦ «*εἰσήγαγεν*», ὁ Ὁσιώτατος Γέρων ἐννοεῖ τὴν ἀπόφασιν εἰσαγωγῆς/ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ λεγομένου *Πανορθόδοξου Συνεδρίου* τῆς Κωνσταντινουπόλεως (10.5 - 8.6.1923), προεδρεύοντος τοῦ πατριάρχου *Μελετίου Μεταξάκη*, ὁ ὁποῖος τὴν **10.7.1923**, πιεζόμενος ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν **20.9.1923** παρητήθη τοῦ Θρόνου. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀλλαγῆς, ἡ ὁποία εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς «*διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου*», ἐπραγματοποιήθη τελικῶς τὸ 1924, ὅταν πατριάρχης ἦτο ὁ *Γρηγόριος Ζ΄* (Ζερβουδάκης, Δεκ. 1923-Νοέμ. 1924).
2. Βλ. τὸ ἄρθρον μας: «*Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης (1871-1935): α) ὁ Μασῶνος. β) ὁ Νεωτεριστής. γ) ὁ Οἰκουμενιστής*», περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία*», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 148-159.
3. *Στυλιανοῦ Ν. Κεμεντζετζίδη* (ἐπιμ.), *Ὁ Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος – Ὁ Οὐρανοδρόμος Ὀδοιπόρος, 1884-1980*, τ. Β΄, σελ. 149-155, «*Υπόμνημα πρὸς τὴν Σεβαστὴν καὶ Ἁγίαν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Ἐπιφανίου*», ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1988. Ἐπιμέλ. ἡμετ.
4. Παρὰ *Ἀριστοτέλη Δ. Δελήμπαση*, Πάσχα Κυρίου, σελ. 746-747, «*Πρὸς Μητροπολίτην τῆς ἐν καινοτομίᾳ Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος*», Ἀθῆναι 1985.
5. Παρὰ *Ἀριστοτέλη Δ. Δελήμπαση*, αὐτόθι, σελ. 747-748, «*Ἐπιστολὴ πρὸς Μητροπολίτην Παροναξίας*».